

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 732/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Eckmann, s. r. o., v mene ktorej koná JUDr. Ivan Eckmann – konateľ a advokát, Mierové námestie 14, Trenčín, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľka uviedla, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Cob 107/2014-93 z 20. apríla 2016 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 36 Cb 45/2013 z 23. októbra 2013, ktorým bola sťažovateľka ako žalovaná zaviazaná zaplatiť spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], sumu 52 500 € s 0,05 % denným úrokom z omeškania.

Sťažovateľka považuje uvedený rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom odvolacieho súdu za nesprávny a nezákonný a tvrdí, že postupom najmä súdu prvej inštancie jej ako žalovanej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom takáto vada konania nebola v rámci odvolacieho konania odvolacím súdom zhojená a napravená. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd založili svoje rozhodnutia na tom, že sťažovateľke ako žalovanej boli súdne zásielky v súvislosti s už označeným súdnym konaním riadne doručované s následnou fikciou ich doručenia podľa § 48 ods. 2 vtedy účinného Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého zákonného ustanovenia platilo, že ak nie je možné doručiť písomnosť právnickej osobe na adresu jej sídla uvedenú v obchodnom registri alebo v inom registri, v ktorom je zapísaná, a jej iná adresa nie je súdu známa, písomnosť sa považuje po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenú, a to aj vtedy, ak ten, kto je oprávnený konať za právnickú osobu, sa o tom nedozvie.

Keďže sťažovateľka nebola úspešná ani v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní), keď uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 bolo odmietnuté jej dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 8 Cob 107/2014-93 z 20. apríla 2016, musí sa sťažovateľka domáhať ochrany svojho práva na súdnu ochranu prostredníctvom tejto ústavnej sťažnosti. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 považuje sťažovateľka rovnako za nezákonné a najmä arbitrárne, keďže uvedené rozhodnutie sa vôbec nevysporiadalo s jej argumentáciou

uvedenou v podanom dovolaní a s prezentovanými dovolacími námietkami proti rozhodnutiam súdov nižšieho stupňa.

Sťažovateľka tvrdí, že postupom súdnych inšancií v jej právnej veci popísanej v tejto ústavnej sťažnosti došlo k výraznému narušeniu aj princípu rovnosti zbraní v jej neprospech. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že princíp rovnosti zbraní ako jeden z prvkov širšieho princípu spravodlivého konania vyžaduje, aby každému účastníkovi bola daná možnosť predniesť svoj prípad za podmienok, ktoré ho neumiestnia do zjavnej nevýhody voči jeho protistrane. Okrem tejto požiadavky zahŕňa koncepcia spravodlivého konania právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého účastníci musia mať možnosť nielen byť oboznámený so všetkými dôkazmi, ale taktiež musia mať vedomosť o všetkých predložených dôkazoch a stanoviskách a vyjadriť sa k nim na účely ovplyvnenia rozhodnutia súdu.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľky na prístup súdu, práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím (uznesením) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Obdo 51/2016 zo dňa 24. 08. 2017 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Obdo 51/2016 zo dňa 24. 08. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 374,81 eur, ktorú je Najvyšší sud Slovenskej republiky zaplatiť na účet jej splnomocnenej advokátskej kancelárie do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na verejné prejednanie veci v jej prítomnosti, pretože okresný súd konal o žalobe proti nej bez toho, aby mohla byť prítomná na pojednávaní a mohla sa vyjadriť sa ku vykonávaným dôkazom. Krajský súd nezobral jej argumenty vo vzťahu k doručovaniu písomností do úvahy a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Dovolanie sťažovateľky najvyšší súd uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 odmietol.

Najvyšší súd uznesenie sp. zn. 2 Obdo 51/2016 z 24. augusta 2017 odôvodnil takto:

«... Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 11.10.2011 uzavrel žalobca ako prenajímateľ so žalovaným ako nájomcom Nájomnú zmluvu (ďalej len „Zmluva“), zmluvu o budúcej kúpnej zmluve a zmluvu o zriadení vecného bremena, ktorej predmetom, okrem iného, bol nájom nehnuteľností špecifikovaných v čl. II bode 1 uvedenej Zmluvy...

... Krajský súd v Trenčíne, ako súd odvolací, na odvolanie žalovaného, napadnutým rozsudkom zo dňa 20. apríla 2016, č. k. 8Cob/107/2014-93, rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil s tým, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 641,- Eur...

... Proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a preto považuje napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvej inštancie za celkom

nesprávny a nezákonný. V súvislosti s fikciou doručenia žalovaný tvrdí, že súd prvej inštancie mal vedomosť o výhrade odnášky, z čoho vyplýva, že žalovaný si pre neho určené poštové zásielky vyzdvihuje osobne na pošte prostredníctvom na to splnomocnenej osoby. Vzhľadom na uvedené žalovaný zastáva názor, že doručovanie prostredníctvom príslušného útvaru Policajného zboru bolo tak celkom nezákonné. Podľa žalovaného mal súd prvej inštancie povinnosť doručovať zásielky spôsobom v súlade s výhradou odnášky, pričom akýkoľvek iný postup zo strany súdu prvej inštancie mal za následok odňatie možnosti žalovanému konať pred súdom. Podľa názoru žalovaného pre aplikáciu ust. § 48 ods. 2 O. s. p. nebola splnená podmienka pre fikciu doručenia, a to iná adresa ako sídlo spoločnosti nebola súdu známa. Avšak z priebehu konania ako aj zo súdneho spisu je zrejmé, že „iná adresa“ pre účely doručovania písomností žalovanému bola súdu prvej inštancie jednoznačne známa práve s ohľadom na preukázateľne dojednanú výhradu odnášky medzi žalovaným a Slovenskou poštou, a.s. ...

... Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 01.07.2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), dovolací súd postupoval v zmysle ust. § 470 ods. 2 C. s. p. (na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované), a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle ust. § 236, ust. § 237 ods. 1 a ust. § 239 O. s. p. ...

... Dovoláním napadnuté uznesenie nevykazuje znaky žiadneho z rozhodnutí podľa ust. § 239 O. s. p., prípustnosť dovolania preto z uvedených ustanovení nemožno vyvodiť.

... S prihliadnutím na obsah dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na to, či sa v konaní vyskytla vada podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., tak ako to tvrdí vo svojom dovolaní žalovaný.

... Vadou konania, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. je taký závadný procesný postup, ktorým sa účastníkovi konania znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ustanovenie § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu a nie s jeho právnym hodnotením zaujatým v napadnutom rozhodnutí.

Napríklad môže ísť o právo podať, predniesť (doplniť) svoje návrhy, právo označiť navrhované dôkazné prostriedky...

... K odňatiu možnosti konať pred súdom podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. podľa žalovaného došlo tým, že súd prvej inštancie nedoručoval žalovanému písomnosti zákonným spôsobom, a to s prihliadnutím na vedomosť súdu prvej inštancie o výhrade odnášky žalovaného. Podľa žalovaného nebola splnená jedna zo zákonných podmienok pre fikciu doručenia a to, že súdu nebola známa žiadna iná adresa okrem sídla spoločnosti zapísaného v obchodnom registri.

... Písomnosť sa považuje za doručení náhradným spôsobom, ak takejto osobe nie je možné doručiť písomnosť na adresu jej miesta podnikania uvedenú v obchodnom alebo inom registri, a ak iná adresa nie je súdu známa. Uvedené zákonné predpoklady náhradného doručenia musia byť splnené súčasne. Písomnosť sa považuje za doručení po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu. To platí aj vtedy, ak sa osoba o tom nedozvie. Treba zdôrazniť, že splnenie predpokladov pre možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka musí súd skúmať veľmi dôsledne, pretože jeho nesprávny postup v tomto smere môže mať za následok porušenie základného práva účastník vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a to práva na verejné prejednanie veci v jeho prítomnosti. Musí pritom rešpektovať zásadu spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov vyplývajúcu z citovaného ust. § 1 O. s. p. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. decembra 2013, sp. zn. 6MCdo/32/2012)

... Ustanovenie § 48 ods. 2 O. s. p., ale ani iné ustanovenie bližšie nešpecifikuje, v ktorých prípadoch je potrebné vychádzať z toho, že písomnosť doručiť nie je možné. Vzhľadom na závažnosť písomností doručovaných do vlastných rúk, je potrebné vychádzať z toho, že zmyslom zákonnej úpravy doručovania týchto písomností je to, aby takéto zásielky boli skutočne adresátovi doručené. Iba výnimočne by malo dôjsť k situácii, že sa vychádza z fikcie doručenia uvedenej v ust. § 48 ods. 2 O. s. p. Preto pri doručovaní písomností právnickej osobe, určených do vlastných rúk, je potrebné, aby doručovateľ vhodným spôsobom preveril, či písomnosť skutočne nie je možné doručiť. Za tým účelom môže napr. pokúsiť sa o opakované doručenie, pričom môže urobiť vhodné opatrenie, aby opakované doručenie bolo úspešné a fikciu doručenia je nutné posúdiť podľa ust. § 48 ods. 2 O. s. p.,

ktorá nastáva po troch dňoch od vrátenia nedoručenej zásielky súdu. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. októbra 2007, sp. zn. IObdoV/10/2007)

... Prvostupňový súd všetky písomnosti, predvolanie na pojednávanie, ako aj rozsudok doručoval v súlade s ust. § 48 O. s. p. Žalovaný predvolanie na pojednávanie dňa 28.08.2013 v sídle spoločnosti zapísanom v obchodnom registri neprevzal, písomnosť bola súdu poštovým úradom vrátená dňa 20.08.2013 ako nedoručená. Opätovné predvolanie na pojednávanie dňa 23.10.2013 bolo doručované cestou príslušného útvaru Policajného zboru, ktorý oznámil, že zásielku nebolo možné doručiť, nakoľko „na adrese (uvedenej v obchodnom registri) predmetná firma nikdy nesídlila“. Zásielka bola súdu vrátená dňa 18.10.2013. Vznikla tu fikcia doručenia podľa ustanovenia § 48 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom od 01.01.2002. Podľa tejto zákonnej úpravy účinnej v čase doručovania písomnosti bol súd prvého stupňa oprávnený postupovať a na daný prípad aplikovať citované ustanovenie...

... V danom prípade je žalovaným právnická osoba. Dovolací súd v rámci jeho rozhodovacej činnosti konštatuje, že sa súd prvej inštancie zásielky určené žalovanému doručoval správne na adresu zapísanú ako sídlo žalovaného evidovanú v obchodnom registri. Vzhľadom na závažnosť písomností, aby takéto písomnosti boli skutočne adresátovi doručené, súd prvej inštancie využil možnosť doručovania cez príslušný útvar Policajného zboru SR, a to na adresu sídla spoločnosti žalovaného (§ 45 ods. 1 O. s. p.). Zo správy obvodného oddelenia Policajného zboru Trenčín (č. 1. 52 spisu) vyplýva, že zásielku (predvolanie na pojednávanie dňa 23.10.2013) sa nepodarilo doručiť z dôvodu, že na adrese predmetná firma (žalovaný) nikdy nesídlila. Zásielka sa vrátila na súd prvej inštancie dňa 18.10.2013, kedy po uplynutí 3 dní od vrátenia zásielky bol súd prvej inštancie oprávnený aplikovať fikciu doručenia podľa ust. § 48 ods. 2 O. s. p. Z obsahu spisuje zrejme, že zásielky vrátené poštou súdu, ako nedoručené adresátovi - žalovanému, sa vrátili s poznámkou „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“ (č.l. 43, 49). Zo zásielky vrátenej poštou z uvedeného dôvodu (neprevzaté v odbernej lehote) nemohol sa súd dozvedieť o prípadnej „výhrade odnášky“. Žalovaný v konaní nepredložil žiaden doklad, na základe ktorého by sa súd mohol dozvedieť „o inej adrese“, resp. o doručovaní formou výhrady odnášky. Vzhľadom na vyššie uvedené je námietka žalovaného, o vedomosti súdu prvej inštancie, že si žalovaný poštové zásielky vyzdvihuje osobne na pošte, a preto mal súd

prvej inštancie takýmto spôsobom súdne zásielky žalovanému v súvislosti s vyššie uvedeným súdnym konaním aj doručovať, čím došlo vo vzťahu k žalovanému k odňatiu možnosti konať pred súdom, neopodstatnená. Dovolací súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti, že žalovaný ostatné zásielky súdu preberal riadne na adrese sídla žalovaného zapísanej v obchodnom registri a to rozsudok súdu prvej inštancie, uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ako aj rozsudok odvolacieho súdu.

... Zo spisu preto nevyplýva, že by sa súd prvej inštancie a odvolací súd v prejednávanej veci dopustili porušenia procesných oprávnení žalovaného. Z tohto dôvodu dospel dovolací súd k záveru, že v posudzovanej veci postup súdov nemal za následok výskyt vady podľa ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p.»

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa podrobne zaoberal sťažovateľkiným dovolaním a vecne ho aj preskúmal, čo *a priori* vylučuje namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podrobne sa zaoberal aj postupom krajského súdu a okresného súdu z hľadiska ústavou zaručeného práva sťažovateľky vyplývajúceho z čl. 48 ods. 2 ústavy, a to práva na verejné pojednanie veci v jej

prítomnosti, a keďže nezistil pochybenie v postupe a rozhodnutiach krajského súdu ani okresného súdu, dovolanie sťažovateľky odmietol.

Vo vzťahu k sťažovateľkinej námietke porušenia základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nezistil, že by účinky výkonu dovolacej právomoci najvyššieho súdu boli nezlučiteľné so zásadou spravodlivého procesu a základným právom účastníka konania na súdnu ochranu, ako aj práva na verejné prejednanie veci. Napadnuté uznesenie obsahuje relevantné právne závery, pričom výklad právnych predpisov, ktorý urobil najvyšší súd, a závery z neho odvodené nie sú svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu, preto rozhodnutie najvyššieho súdu nebolo spôsobilé porušiť základné práva a slobody sťažovateľky, tak ako ich v sťažnosti namietala.

S poukazom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2017